

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження в справі за конституційною скаргою громадянина України Дзюби Анатолія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
30 серпня 2018 року
№ 235-1(I)/2018

Справа № 3-285/2018(3976/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України в складі:

Гультай Михайло Мирославович – секретар колегії,
Головатий Сергій Петрович – доповідач,
Колісник Віктор Павлович,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження в справі за конституційною скаргою громадянина України Дзюби Анатолія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про

прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Громадянин України Дзюба Анатолій Григорович як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявник) на підставі статті 151¹ Конституції України звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/3976-358 від 3 серпня 2018 року) перевірити на відповідність Конституції України приписи абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76–VIII), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697–VII).

Згідно з цими приписами, що є предметом конституційної скарги, умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначає Кабінет Міністрів України.

Заявник вважає, що ці приписи не відповідають статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, статті 46, частині першій статті 64, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України.

2. Заявник починаючи з 23 лютого 2000 року отримує пенсію за вислугу років, призначену йому відповідно до статті 50¹ Закону України

„Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–ХІІ (далі – Закон № 1789–ХІІ) зі змінами.

Кабінет Міністрів України 9 грудня 2015 року видав Постанову „Про упорядкування структури заробітної плати, особливості проведення індексації та внесення змін до деяких нормативно-правових актів“ № 1013, якою було передбачено підвищення заробітної плати певним категоріям працівників органів прокуратури. Заявник 18 травня 2016 року звернувся до управління Пенсійного фонду України в місті Вінниці (далі – Управління) із заявою щодо перерахунку призначеної пенсії на підставі цієї постанови.

Управління 25 травня 2016 року відмовило Заявникові в перерахунку призначеної йому пенсії.

Заявник звернувся до Вінницького міського суду Вінницької області з позовом, у якому просив визнати відмову Управління перерахувати призначену йому пенсію протиправною та зобов'язати Управління здійснити її перерахунок.

Вінницький міський суд Вінницької області постановою від 13 липня 2016 року відмовив Заявникові в задоволенні позову, ґрунтуючи своє рішення, зокрема, на такому: „... як на момент звернення позивача з заявою про перерахунок пенсії, так і на момент розгляду справи судом, чинним законодавством не передбачено такої підстави для перерахунку пенсій прокурорам як підвищення заробітної плати відповідних категорій прокурорсько-слідчих працівників. При цьому, визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури законодавцем делеговано Кабінету Міністрів України, який на даний час, відповідних рішень з цих питань не приймав“.

Вінницький апеляційний адміністративний суд 22 червня 2017 року відмовив у задоволенні апеляційної скарги Заявника, а постанову Вінницького міського суду Вінницької області від 13 липня 2016 року залишив без змін.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 8 травня 2018 року касаційну скаргу Заявника залишив без задоволення, а постанову Вінницького міського суду Вінницької області

від 13 липня 2016 року та ухвалу Вінницького апеляційного адміністративного суду від 22 червня 2017 року – без змін.

3. Заявник у конституційній скарзі стверджує, що „делегування Верховною Радою України своїх виключних повноважень Кабінету Міністрів України не лише порушує конституційний принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову, створює загрозу для незалежності прокурорів, а й прямо посягає на гарантії фінансування прокуратури виключно в установленому законом порядку як засади організації та діяльності органів прокуратури в цілому“.

Заявник вважає, що „делегування Верховною Радою України законодавчих повноважень Уряду є неприйнятним також з точки зору принципів „верховенства права“, бо породжує правову невизначеність, порушує принцип заборони свавілля, що в кінцевому результаті призводить до порушення конституційних прав громадян, зокрема, щодо рівності всіх перед законом, закріплених у статті 21 та частині 1 статті 24 Основного Закону України“.

На думку Заявника, „Верховна Рада України, делегуючи Кабінету Міністрів України право визначати умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури“, фактично скасовує право на перерахунок призначених пенсій, що є порушенням його конституційних прав, передбачених статтею 21, частиною третьою статті 22, частиною першою статті 64 Конституції України.

Заявник вважає, що осіб, яким пенсії призначено відповідно до Закону № 1789–XII або Закону № 1697–VII, позбавлено права на перерахунок призначених пенсій, зокрема, через те, що Кабінет Міністрів України не видав відповідного нормативного акта.

Заявник стверджує, що „фактичне позбавлення прокурорів-пенсіонерів права на осучаснення (перерахунок) пенсії ... суперечить принципам верховенства права закріплених у частині першій та другій статті 8 Конституції України, а також правовим приписам, які закріплені у пункті 14

частини першої статті 92 та у частині другій статті 131-1 Основного Закону України“.

На обґрунтування своєї позиції Заявник посилається на приписи Конституції України, законів України, окремі документи Організації Об'єднаних Націй та Ради Європи, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження в справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

4.1. Верховна Рада України як єдиний орган законодавчої влади в Україні (стаття 75 Конституції України) ухвалює закони, в тому числі ті, що визначають „основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення“ (пункт 6 частини першої статті 92 Конституції України).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади (частина перша статті 113 Конституції України), відповідальний, зокрема, перед Верховною Радою України та підконтрольний і підзвітний їй у межах, передбачених Конституцією України (частина друга статті 113 Конституції України).

Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується, у тому числі, законами України (частина третя статті 113 Конституції України).

До повноважень Кабінету Міністрів України віднесено, зокрема, забезпечення проведення політики в сфері соціального захисту (пункт 3 статті 116 Конституції України).

Наведені приписи Конституції України є юридичним підґрунтям діяльності Верховної Ради України, в рамках якої вона ухвалила Закон № 76–VIII і Закон № 1697–VII, якими встановила, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначає Кабінет Міністрів України.

Установлення законом в рамках загального режиму соціального захисту працівників прокуратури регламентації, відповідно до якої умови та

порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури має визначати Кабінет Міністрів України шляхом видання нормативного акта, не є делегуванням Верховною Радою України її законодавчих повноважень, не порушує принципу поділу державної влади, не створює юридичної невизначеності та не позбавляє працівників органів прокуратури, яким призначена пенсія, права на її перерахунок.

4.2. Формою реалізації Кабінетом Міністрів України політики у сфері соціального захисту є видання ним відповідних нормативних актів на виконання ухвалених Верховною Радою України законів. Внесені Законом № 76–VIII зміни до Закону № 1697–VII набрали чинності 25 квітня 2015 року, а Закон № 1697–VII – 15 липня 2015 року (крім окремих положень). Від часу набрання Законом № 76–VIII і Законом № 1697–VII чинності Кабінет Міністрів України не видав жодного нормативного акта на виконання їх приписів.

4.3. Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із того, що предмет конституційної скарги зведено до питання бездіяльності Кабінету Міністрів України, яка виявилась у тому, що він не видав відповідного нормативного акта. Діяльність або бездіяльність Кабінету Міністрів України не є предметом конституційного контролю. Юридичні спори щодо діяльності/бездіяльності органів державної влади належать до спорів публічного права, які слід вирішувати порядком адміністративного судочинства. Тому конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження в справі.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45,

§ 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів
Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження в справі за конституційною скаргою громадянина України Дзюби Анатолія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**